

ליל שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה היתה סעודת שבע ברכות לנכדתו של מוהרא"ש ג"י באולם "דברי חיים", ולא איסתייע מילתא לדרוש אז ברבים, אבל בדרך חזרה מן האולם לביתו, ליוו אנשי שלומינו את מוהרא"ש ג"י עד ביתו, ופתאום העמיד מוהרא"ש ג"י את עצמו ברחוב לפני איזה בית, וסיפר מוהרא"ש ג"י סיפור נורא מענין "מדה כנגד מדה" שקרה אצל האיש שגר פעם בבית ההוא, וכדרכו של מוהרא"ש ג"י לדבר בפרשת ויקרא מענין "מדה כנגד מדה", כפי שמרומז בפסוק (ויקרא א) **איש כי יקריב "מכם" קרבן וגו', מכ"ם ראשי תיבות מ'דה כ'נגד מ'דה**, שכל הצרות והיסורין שעוברים על האדם הם על דרך "מדה כנגד מדה", כפי הענין שפגם, ועל כן צריך להביא קרבן כפי חטאו ופגמו, כדי לכפר על נפשו לפני ה', וזה היה הסיפור:

בבית הזה היה גר איש אחד שהיה מתפלל לפעמים באותו בית המדרש שאבי מורי זי"ע היה מתפלל, שזה היה בית המדרש "שפת אמת", כי בשעה שבא אבי מורי זי"ע מעיר בראנקס לגור בשכונה זו, עדיין לא היה לו בית המדרש לעצמו, ופעם בליל שבת לפני "לכה דודי" נכנס באיש הנ"ל איזה שגעון והתחיל לבזות אבי מורי זי"ע בבזיונות עצומות חנם על לא דבר, ואני ואחי ז"ל לא היינו שם, כי אלמלא היינו שם היינו עושים ממנו חתיכות חתיכות, ואבי זי"ע שתק לו, ובא הביתה וסיפר לנו מה שקרה ונצטערנו מאד, והיה באיזה יום אחר סיפור הנ"ל, יצא בנו הקטן של האיש הנ"ל עם אופניים מבית אביו, ונכנס פתאום לתוך הרחוב לפני ביתו, והגיע רכב ודרס אותו ונהרג על המקום רחמנא ליצלן, וכשראה האיש ההוא מה שקרה לבנו לא היה יכול לנחם את עצמו, והשתגע ויצא מדעתו מרוב צער, ונעשה חולי רוח רחמנא ליצלן, והכניסו אותו בבית חולים לחולי הרוח, ונתנו לו תרופות, ולבסוף גם הוא נפטר בתוך שנה של הסיפור ההוא.

אחר איזה זמן, בא האיש הנ"ל בחלום אל אשתו ואמר לה שהיא מוכרחת ללכת אל הרב מטאקאי לבקש ממנו מחילה כי אין לו מנוחה בעולם העליון מחמת סיפור הנ"ל, והיא לא חששה להחלום, עד שבא אליה כמה וכמה פעמים ואמר לה, אם לא תלכי לבקש מחילה אני אחנוק אותך רחמנא ליצלן, ואז חיפשה את אבי ז"ל שהיה כבר גר בארץ ישראל, וביקשה ממנו מחילה בשם בעלה, והיה כל הסיפור לאות ולפלא, ולכן כדאי תמיד לזכור שהקדוש ברוך הוא משלם מדה כנגד, ואם שופכים דם האדם בחרפות ובבזיונות, אזי מקבלין חזרה שפיכות דמים רחמנא

ליצלן, ואשרי הזוכה ליהרר בכבוד הבריות, ולכבדם בכל מיני כבוד, ואז טוב לו לנצח.

בוקר שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ט

בשבת קודש בבוקר, היתה סעודת שבע ברכות לנכדתו של מוהרא"ש נ"י, ולא איסתייע מילתא לדרוש אז ברבים.

סעודה שלישית פרשת ויקרא ה'תשס"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, שהיתה גם סעודת שבע ברכות לנכדתו של מוהרא"ש נ"י, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענין נישואין ושמחת חתן וכלה.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, בדרך כלל אנשים נוהגים לשבח החתן וכלה בדרשות של סעודת שבע ברכות, אבל באמת אין זה מן הצורך, כי אין צריכין לשבח אדם רק כשנמצא בקמנות המוחין, כדי להגביה דעתו שלא יפול לתוך עצבות ומרה שחורה חס ושלום, וכדרך צדיקים אמיתיים להיות שבורים בעיני עצמם מאד, ונדמה להם שהם הכי גרועים בעולם, ולפעמים יש חשש שלא יפלו לקמנות המוחין, וכשבא בן אדם ומשבח אותם קצת, זה מרים ומגביה את מוחם, וכמו שמביא הרה"ק מקאמרנא זי"ע בספר "נתיב מצוותיך", שפעם היה הבעל שם טוב הקדוש זי"ע בקמנות המוחין, ופתאום בא לפניו איזה תלמיד, וקרא אותו "מורי ורבי", ובוזה הרים והגביה את מוחו, וחזר אל גדלות המוחין, וכדרך שפירש הרה"ק מזידיטשוב זי"ע את הפסוק (במדבר א') איש איש למטה איש ראש לבית אבותיו הוא, כשאדם "למטה"

בקטנות המוחין, אזי יזכיר עצמו באבותיו הקדושים ובמשפחתו, ועל ידי זה יחזור ויגביה את מוחו, אבל בלא זה אין מן הצורך לשבח את האדם, כדי שלא יבוא לידי גדלות וישות חס ושלום, כי צריכין להתפלל כל החיים לינצל מגדלות, וכמו שנפטר הבעל שם טוב הקדוש י"ע עם התיבות "אל תביאני רגל גאווה", וכן שמעו מן המגיד ממעזריטש זי"ע שאין עצה לינצל מגדלות כי אם על ידי תפילה, וכן אומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ב), שאפילו אחר שביטל כל המדות רעות על ידי התבודדות, עדיין נשאר אצלו משהו, וצריך להתבודד גם על זה ולבטל אותו, והמשהו הוא ישות וגיאות, כי צריכין לעבוד ולהתייגע הרבה עד שזוכין לנקות עצמו מכל משהו של ישות וגיאות, ומוהר"ן ז"ל מסביר (ליקוטי הלכות תפילין הלכה ו') שבין גיאות לענוה קשה מאד להבחין, כי הם כמו שני שעירי עזים של יום הכיפורים ששונים בדמים ובקומה ובמראה, אבל אחד הולך לה' ואחד הולך לעזאזל, כי אין זה ענוה אמיתית להראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שמות כאילו הוא עניו, כי זה ענוה פסולה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קצ"ז), רק העיקר בלב, שיהיה לבו נשבר בקרבו, וזה מבחין רק הקדוש ברוך הוא, ויכול אדם ללכת בקומה זקופה ובמלבושי כבוד, אבל לבו שבור כחרס הנשבר, וכמו שהיה אצל הרה"ק רבי מנדל מזויזעבסק זי"ע, שהיה שבור כל כך בעיני עצמו, עד שצוה לו רבו המגיד ממעזריטש זי"ע ללכת עם בגדי כבוד תפורים בזהב, ואמר לו, שכל מי שרואה ברחוב, יידע שהוא יותר גדול ממנו, כי היה קמץ ושביר בעיני עצמו מאד, והיה חותם עצמו "השפל באמת", ופיחד רבו שלא יפול לקטנות ממש חס ושלום, ואם כן אין מן הצורך לשבח חתן כל כך, שהרי מחלו לו עוונותיו כמו ביום הכיפורים, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים (ירושלמי סוף ביכורים) על הפסוק (בראשית כ"ח) ויקח את מחלת בת ישמעאל, מכאן שמוחלין לחתן ביום חופתו, ואם כן אין צריכין לחשוש שיפול לקטנות חס ושלום, רק צריכין לעורר אותו לעשות התחלה חדשה בחיים, ולזכות לתשובה אמיתית, שיהיו נמחלים לו כל עוונותיו בשלימות, והוא על ידי וידוי דברים, שעל ידי זה יוצאים הצירופים רעים של העבירות מן העצמות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד'), שזהו מנהג ישראל קדושים שחתן ביום חופתו אומר סדר וידוי של יום הכיפורים, כי הכל תלוי בווידוי, וכמו בא ברמב"ם (הל' תשובה פרק א' הלכה א') שכל המרבה להתוודות ומאריך בענין הרי זה משובח, עיין שם, והוא הנהגה טובה מאד לכל אדם, שירגיל עצמו בשעת התבודדות להתוודות לפני השם יתברך על חטאיו ופגמו, ולבקש ממנו יתברך עזר וסיוע שיזכה לתקן הכל, ועל ידי זה בוודאי יזכה לתשובה באמת, ויהיה כנער בן שנה בלי חטא, אשרי לו ואשרי חלקו.

וזהו מה שמצינו בפרשת השבוע את גודל מעלת מצות וידוי, וכמו שכתוב (ויקרא ה')

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע "אם לא יגיד ונשא

עונו", שאחר כל מה שעשה רע חס ושלום, יש לו עדיין תקנה להתוודות ולהגיד לפני השם יתברך את אשר עשה, ועל ידי זה יתכפר לו הכל, אבל "אם לא יגיד – ונשא עונו", כי נשארים הצירופים רעים של החטאים בתוך עצמותיו, והם ממיתים אותו רחמנא ליצלן, וכמו שכתוב (תהלים ל"ד) תמות רשע רע (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד'), ואיתא בזוהר הקדוש (ויקרא י"ג:) על פסוק זאת, ונפש כי תחטא וגו', הקדוש ברוך הוא תוהא ואומר, ונפש כי תחטא, איך אפשר לנפש לחטוא, הלא שמעה קול אלה, הלא לפני שירדה הנפש לעולם הזה השביעו אותה תהי צדיק ואל תהי רשע, והוא עד, שקיבל התראה והעיד עדות שישמור את מצות ה', ואיך אפשר לנפש לחטוא, ומסיים הפסוק, אבל עם כל זאת שלא יכול להתגבר, ועשה מה שעשה, או ראה או ידע, שראה וידע שיש לו חטאים ועוונות במזיד או בשוגג חס ושלום, אזי עליו לדעת "אם לא יגיד ונשא עונו", שאם לא יתוודה עליהם יקבל עונשם, אבל אם יגיד ויתוודה עליהם, יכופר לו הכל, וכל זה שייך מאד לחתן ביום חופתו, כי אז חוזר אל מקור מחצב נשמתו לפני שירדה לזה העולם, שהרי חוזר ומתייחד עם חלק השני של נשמתו, וכמבואר בדברי רבינו^ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רס"ה), שלמעלה בעולם הנשמות, הנשמות של הזיווג הם אחד, רק בירדם לזה העולם מתחלקים לשנים, ובשעת החתונה חוזרים ומתייחדים ביחד, שזהו מה שאומרים (בנוסח שבע ברכות) שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצירך בגן עדן מקדם, שיהיה לכם שמחה עכשיו כמו שהיה לכם בגן עדן מקדם, היינו קודם שירדה נשמתכם לעולם הזה, והייתם שם נשמה אחת בשמחה ובאהבה גמורה, ולכן בזמן החתונה צריכין לזכור "ושמעה קול אלה והוא עד", שהשביעו נשמתו בעליון תהי צדיק ואל תהי רשע, ואם עד החתונה לא זכה לשמור עצמו כראוי, אזי "אם לא יגיד ונשא עונו", כי העיקר הוא וידי דברים, ואם יתוודה לפניו יתברך, יכופר לו הכל.

וזהו מה שמצינו בהפמרת פרשת השבוע גודל מעלת מצות וידוי, וכמו שכתוב (ישעיה מ"א) אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך למעני וחמאתיך לא אזכור, הזכירני נשפטה יחד ספר אתה למען תצדק, שהנביא מגלה עיקר הדרך לזכות לכפרת עוונות, ושהקדוש ברוך הוא יהיה מוחה פשעיך וחמאתיך לא אזכור, והוא על ידי הזכירני נשפטה יחד, שתזכיר ותתוודה לפניי את אשר עשית, ונשפטה יחד, שנשפוט ביחד על מעשיך, ותלמד על עצמך זכות, ספר אתה למען תצדק, שתספר לפניי את כל אשר עובר עליך ואיך יצרך מתגבר עליך, והכל למען תצדק, שתצדק עצמך לפניי ותהיה זכאי בדין, כי יש להקדוש ברוך הוא נחת רוח גדול כשאדם מתנצל עצמו לפניו עם טענות ואמתלאות טובות, ומבקש ממנו מחילה סליחה וכפרה, ועל ידי זה אדם נטהר מכל עוונותיו באמת.

וחתן צריך לדעת, שמיום חופתו ואילך יש לו כוחות עצומות להשלים עצמו בלימוד התורה, כי עכשיו הרי מצא חלק שני של נשמתו שהיה אבוד ממנו עד עכשיו, ויכול לחזור ולהשיג כל התורה שלמד במעי אמו קודם שיצא לאויר העולם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (נדה ל:): נר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט בו מסוף העולם עד סופו, ומלמדין אותו כל התורה כולה, וכיון שיצא לאויר העולם בא מלאך וספרו על פיו ומשכחו כל התורה, ודייק הרה"ק מסטמר זי"ע, שהגמרא לא מפרש מה נעשה עם הנר שהיה דלוק על ראשו כשיוצא לאויר העולם, ותירץ, שהכל תלוי בתורה הקדושה, אם יש לאדם תורה, אזי הנר דלוק על ראשו ויכול לראות בו מסוף העולם עד סופו, אבל אם אין תורה, אין כלום, ולכן מי שמתפאר שרואה מראות וחזיונות, ואינו דבוק בתורה, הכל שקר וכזב וצריכין להשמר ממנו מאד, ולכן חתן שעכשיו נשלם שני חלקי נשמתו, הזמן מסוגל מאד להשלים עצמו בתורה ובתפילה ולעסוק בעבודת השם יתברך באמת, והשם יתברך יזכינו להיות דבוק בעבודתו באמת, ונזכה לראות בקרוב בישועת ישראל, ויקויים בנו (נוסח ברכת שבע ברכות) עוד ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

